

HỒI THỨ HAI MƯƠI TÁM

Huyết Hoa lộ pháp

Đông Bích cố ý lục soát trong gian nhà đá suốt một khắc đồng hồ nhưng vẫn chưa tìm thấy một dấu vết gì khả nghi. Chàng cũng kiên nhẫn quyết tìm cho ra con đường hầm mà lão anh hùng Tô Mạc Dung đã chỉ dẫn. Song một khắc, rồi hai khắc thời gian nữa đã trôi qua mà chàng vẫn hoài công tìm kiếm, làm cho Đông Bích phải sốt ruột lo lắng lẫn hoài nghi.

Đông Bích trở lại gian chánh điện rộng mênh mông nhìn lên trên những bức tường có khắc những bức tranh thật to tướng. Chàng đưa mắt chiêm ngưỡng những nét điêu khắc tuyệt vời, khéo léo của những tay điêu khắc chuyên gia.

Mỗi bức tranh điêu khắc hầu như chiếm trọn một bức tường vĩ đại với những hình ảnh chạm nổi, được phết lên một màu vàng sẫm như đồng đúc vậy.

Bỗng Đông Bích chú ý đến đôi mắt của một người đàn bà trong tranh. Đôi mắt được sơn màu xanh biếc khác hẳn với những đôi mắt màu đen của những tượng nhân khác.

Đông Bích bèn quan sát lại tất cả những bức tranh khác có hình người chạm nổi thì nhận thấy đôi mắt chúng đều vẫn có màu đen, chỉ duy nhất đôi mắt của hình tượng người đàn bà nằm khỏa thân cạnh chiếc đèn được thấp sáng trong sảnh là mang màu xanh biếc mà thôi.

Đông Bích tò mò, chàng đưa tay lên sờ tròng mắt xanh biếc ấy rồi thử ấn vào thì bỗng nghe tiếng xè xè nổi lên.

Đông Bích bước sang một bên, thủ bộ chuẩn bị nếu có điều gì bất ngờ xảy ra.

Nhưng một hiện tượng làm chàng ngạc nhiên là sau tiếng kêu ấy, đột nhiên bức tranh chột nứt ra để thành một cửa hông mà bên trong ăn thông với một con đường hầm bí mật.

Đông Bích mừng rỡ thốt :

- Đây rồi! Con đường hầm bí mật này nhất định sẽ dẫn đến sào huyệt bọn chúng mà lão anh hùng Tô Mạc Dung đã nói.

Chàng nhìn lại bức tranh khắc nổi rồi nhủ thầm :

- Bọn này thật ghê gớm và khéo léo vô cùng, quả là may mắn lắm ta mới tìm thấy.

Đông Bích liền bước vào để tiến theo con đường hầm bí mật này, chàng đi được một đoạn thì thấy con đường địa đạo tối um lại thêm ngoằn ngoèo, khúc khuỷu. Chàng tiếp tục vượt thêm ba dặm đường mà không gặp trở ngại nào cả. Công lực của chàng bây giờ tiến triển đến mức thượng thừa nên nhãn quang lại tỏ rạng thêm, nên dù cảnh vật về đêm lại ở dưới lòng đất nữa mà chàng vẫn trông thấy rõ rệt.

Con đường địa đạo này phân nửa là do thiên tạo, phân nửa là do người kiến tạo thêm. Trong lòng hang động không khí ẩm thấp, trên mặt đất đầy đầy những bộ xương người trắng hếu, cảnh tượng thật kinh khiếp hãi hùng.

Đông Bích vận chưởng lực lên hai cánh tay sẵn sàng để phòng bị, mạnh dạng cất bước vào trong để tâm quan sát kỹ lưỡng. Khi chàng vừa quẹo qua một khúc quanh, cảnh vật bỗng nhiên biến đổi lạ thường, màu sắc trở nên tươi sáng, rực rỡ hơn.

Con đường bí mật đến đây là chấm dứt, có một gian thạch thất nằm chắn ngang trước mặt, chêm chệ tọa lạc trên chín bậc thêm cao, trước cửa treo lủng lẳng một đĩa đèn bằng pha lê, chiếu tỏa ra ánh sáng chập chờn, tô điểm cho phong cảnh âm u càng tăng thêm vẻ hoang đường thần bí.

Đưa mắt nhìn tỉ mỉ, dưới ánh đèn mờ, quanh cửa thạch thất không có một bóng người qua lại.

Đông Bích cảm thấy an lòng, chàng sửa soạn bước lên bậc thêm để tiến vào nhưng vừa đặt chân lên bậc thứ nhất thì nhớ đến lời dặn của Tô Mạc Dung là cạm bẫy nằm ở những bậc thêm số chẵn. Vì thế chàng liền bước vào các bậc số ba, năm, bảy và chín và thân hình chàng đã nhẹ nhàng đứng trước cửa gian thạch thất như chiếc lá rơi.

Chàng nhìn lại những bậc thêm số chẵn và nghĩ rằng nơi đó đều có ngấm đặt cơ quan bẫy rập rất nguy hiểm, mà nếu dẫm phải thì sẽ nguy khốn tức thì.

Đông Bích đứng yên vài giây, tính hiếu kỳ bỗng hiện lên, thúc đẩy khiến chàng cử chưởng để ngang ngực, nhằm vào những bậc thêm số chẵn liên tiếp phóng chưởng ra.

Chưởng lực vừa kích trúng vị trí, chuyện kinh dị lập tức phát sinh ngay, về phía bên hữu thạch thất nổi lên một tiếng "xịch", tức thì vô số phi đao phóng ra tua tủa, và hàng ngàn mũi tên, thiết xạ tuông mạnh ra như mưa rơi, thác đổ. Đông Bích thất kinh, vội vươn song chưởng nhắm vào chỗ các cơ quan đánh mạnh mấy chưởng phá hủy ngay và thông thả bước vào gian thạch thất.

Chàng vừa đặt chân lên nền thạch thất bỗng nghe một tiếng rít ghê rợn, đĩa đèn pha lê đột nhiên bùng sáng lên như được người khêu tim vận bắc vậy, rồi tiếp theo đấy, một tràng tiếng sáo nổi lên :

- ú u! ú u!

Bốn tiếng sáo buồn vi vu, từ xa đưa lại vừa dứt, một điệu sáo khác bỗng lại nổi lên, âm ba cao vút dường như truyền đến tận lưng trời. Tiếng sáo hùng chưa hòa đủ bốn âm đã nghe xa dần rồi tắt hẳn.

Đông Bích tai nghe mắt thấy, nhận biết dưới chân mình ắt có cơ quan truyền tín hiệu, báo cáo sự có mặt của khách lạ xâm nhập vào thạch thất.

Chàng suy nghĩ :

- Trong lối địa đạo bí mật này đây đầy những thiên la địa võng, cơ quan nguy hiểm khôn lường, tuy lão anh hùng Tô Mạc Dung có cho ta biết nhưng chắc chắn là một phần nào thôi chứ làm sao biết rõ hết toàn cơ quan trong địa đạo này. Vì thế mỗi bước mỗi khó khăn, mỗi bước mỗi nguy hiểm, không biết vào Huyết Hoa động sẽ trải qua bao nhiêu lần đại hiểm, đại nạn?

Nghĩ đến đây, bước chân chàng đã dừng hẳn lại giữa gian thạch thất. Chàng đảo mắt nhìn quanh, thì ra trong thạch thất chỉ là một gian phòng trống rỗng, dường như ngôi nhà hoang vắng đã lâu, không có kẻ trông nom. Cả đến một tên môn đồ Huyết

Hoa động cũng không có mặt, chàng lại thấy về phía bên tả thạch thất có một ngõ đi thông ra ngoài.

"Soạt! Soạt!" Hai tiếng gió vụt vào trong, Đông Bích chỉ bước được hai bước chưa kịp ra khỏi cửa, đã thấy hai bóng người từ bên ngoài lao vút vào hiện thân. Chàng thấy rõ hai người này là hai lão nhân mặc áo lục, một gã thân hình mập phệ, béo lùn, tay cầm cây quỷ đầu đao, còn gã kia mặt đen, râu đỏ, tay cắp một quả đao hồn chùy.

Cả hai dáng điệu rất hung tợn, vừa hiện ra đã chấp binh khí thủ thế, sắc mặt hầm hầm như muốn ăn tươi nuốt sống chàng vậy.

Lão nhân mặt đen quắc mắt nhìn chàng hỏi to :

- Tiểu tử, mau báo danh rồi hãy vào.

- Ta là Bạch y thư sinh.

Hai lão nhân sừng sốt nhìn nhau rồi một tên nói to :

- Hừ, chính ngươi đi tìm lối chết.

- Đừng nói lảm lòi, các ngươi hiện giữ nhiệm vụ gì tại Huyết Hoa động này?

- Hộ pháp!

- Ta muốn lấy lễ đãi các ngươi trước, nghĩa là bằng lòng ban cho các ngươi một cơ hội sống còn, các ngươi nghĩ sao?

- Cứ nói rõ xem sao?

- Chỉ cần hai người lập lời thề ngay trước mặt ta, từ nay sẽ thoát ly Huyết Hoa động, cái ác từng thiện.

- Hừ! Ngươi đừng nói xàm, chúng ta thân phận thế nào, ngươi không hiểu sao, mà lại nghe theo lời ngươi, hãy tiếp chiêu.

Tên hộ pháp tóc đỏ vũ động cây đao mệnh chùy, giáng xuống đầu Đông Bích một chùy như thiên lôi giáng hạ. Còn tên lùn béo, động tác không chậm, tay hữu vẩy mạnh, quỹ đầu đao nhắm vào hông của Đông Bích một phát khá mạnh. Hai tên hộ pháp lôi đình này công lực rất cao thâm. Vì sớm hiểu thực lực của đối phương, nên chàng vận công vào hai cánh tay, tả chưởng đẩy mạnh vào tên hộ pháp mặt đen, hữu chưởng công vào tên hộ pháp béo lùn, chiêu thế nặng như núi tuông trào như thác lũ.

Ầm! Ầm!

Hai tiếng nổ chấn động cả cốc đạo. Hai gã hộ pháp bị chưởng phong kích trúng loạng choạng lùi ra sau bốn năm bước, thân hình run lên lẩy bẩy như mắc phải chứng sốt rét.

Đông Bích cười thâm, vì chàng chỉ đưa ra hai chiêu chỉ có năm thành công lực mà vẫn đẩy lui hai gã cao thủ của Huyết Hoa động.

Gã hộ pháp lùn béo, thân hình còn lắc lư chưa đứng vững, bỗng thấy bóng người vừa chớp động, chìa bàn tay như năm vuốt hổ nhắm vào người lão đâm tới, lão ta chưa kịp suy nghĩ, thanh quỹ đầu đao trong tay đã rơi lúc nào không hay, văng ra ngoài xa. Ôi! Thân pháp của Đông Bích thật quá thần tình.

Gã hộ pháp mặt đen nhìn thấy ngõ ngách, toan vung đoạn hồn chùy truy kích, quyết liều tử chiến với Đông Bích, nhưng ý nghĩ mới thoáng qua, chưa kịp hành động đã nổ lên một tiếng chát tai.

Gã hộ pháp mặt đen kêu lên một tiếng thất thanh, thân hình lão quay lộn như con vù. Đó là Đông Bích chỉ đẩy nhẹ song chưởng, chẳng những kích trúng mình tên hộ pháp mặt đen mà còn chộp lấy quả đoạt hồn chùy của hắn ném ra xa mấy bước.

Hai tên hộ pháp trở mắt nhìn nhau ngỡ ngác, gương mặt biến đổi rõ rệt, lúc trắng lúc xanh và khiếp hãi đến mức thất thần.

Đông Bích chỉ vào mặt hai gã hét to :

- Bể khổ mệnh mông! Nhưng biết quay đầu lại sẽ thấy bờ. Hiện giờ ta cho hai người một cơ hội cuối cùng để quyết định, các người có chịu hồi đầu hướng thiện hay không?

Cả hai đưa mắt nhìn nhau bối rối, song chẳng đáp nửa lời, Đông Bích lên tiếng hối thúc :

- Sống chết là do các người lựa chọn, ta hy vọng hai người chẳng tự đào lấy mộ phần.

Gã hộ pháp lùn béo nghe qua cả giận, vênh râu trợn mắt rống to lên :

- Tiểu tử chớ nói điên! Lão phu sống nhờ Huyết Hoa động thì lúc chết thà làm quỷ tại Huyết Hoa động, tiểu tử người chớ nhọc lòng chiêu dụ chúng ta vô ích.

Dứt lời, cả hai chồm mình đẩy mạnh ra hai chiêu thức trí mạng như hổ giữa chốn sơn lâm.

Đông Bích nộ khí xung thiên hét to như sấm :

- Các người thật là tội sâu ác nặng, đến lúc gần chết mà chẳng ăn năn. Các người muốn chết ta cũng không hẹp hòi gì mà chẳng ra tay tế độ dùm cho bọn người.

Dứt lời chàng tung mạnh chiêu Đơn Tiên Hạ Thế và Ngọc Nữ Xuyên Thoa. Một chiêu vào gã mặt đen và một chiêu đánh ngay gã béo lùn.

Một chưởng vừa công ra, tiếng gió rít như xé mang tai, kinh phong bủa tới như kim đao, khiến đối phương không tài nào né tránh kịp, gã hộ pháp béo lùn kêu lên một tiếng "hự", đã bị chưởng phong kích banh ngực, gan ruột đổ thảm thiết, miệng mửa máu đen, chưa kịp giãy giụa đã chết ngay.

Còn tên hộ pháp mặt đen bị chưởng lực kích va đầu vào vách đá vỡ sọ, toàn thân đập nát, máu đỏ thịt rơi không kém phần thảm khốc.

Chí cương quyết vọt lên trong tâm niệm, Đông Bích toan nhẩy vọt ra phía cửa trống bên vách đá đột nhiên vang lên một giọng nói âm a trầm lạnh từ ngoài vách đá dội vào :

- Trương hộ pháp! Triệu hộ pháp! Các người ở đâu? Tình hình ra sao? Ai đã xâm phạm vào đây?

Lão thân vâng lệnh Động chủ đến tiếp sức với hai vị một tay...

- Trương hộ pháp, Triệu hộ pháp!...

Giọng nói the thé, nho nhỏ, dường như âm thanh của đàn bà. Đông Bích lại nghe giọng nói ấy hơi quen quen, dường như đã gặp người này mấy lần rồi nhưng trong nhút thời không thể nhận rõ là ai.

Đông Bích vội nép mình ẩn sau phiến đá, chờ đợi xem tình hình diễn biến ra sao?

Khoảnh khắc sau, có tiếng chân bước vào nội thất, Đông Bích quan sát kỹ lưỡng thấy người này là một cụ già rất tinh ma yêu mị, đôi mắt bên tỏ bên mờ, chính là Cửu bà đại nương, thủ lĩnh nhóm Ngũ Hoang Biên Trấn.

Đông Bích không ngờ lại gặp Cửu bà nơi đây, chàng ngạc nhiên vô cùng.

Ngay lúc đó, Khương đại nương đã vào trong thạch thất, bà chỉ còn một mắt nhưng sáng quắc như chiếc đèn pha quét nhìn khắp gian phòng, chợt thấy hai tên Trương, Triệu hộ pháp nằm bất động trên vũng máu đào khiến bà ta hoảng kinh bước lùi ra sau bốn bước bằng giọng run run hoảng hốt kêu to lên :

- Ai? Ai đã giết Trương, Triệu hộ pháp?

- Ta! Ta giết chúng đấy.

Đông Bích vừa lên tiếng trả lời vừa rời chỗ núp bước ra đứng giữa nhà.

Cửu bà vừa trông thấy Đông Bích đã giật run lên đưa con mắt còn lại nhìn chăm chăm vào Đông Bích bằng một vẻ nghi ngờ, bà ta cười nhạt nói :

- Đông tiểu tử, ngươi mà có thể chế phục được hai vị Huyết Hoa hộ pháp sao?

- Nói vậy nghĩa là ngươi không tin ta?

- Hừ, tin làm sao được! Hai vị hộ pháp công lực cao diệu khôn lường, lão nương không thể nào tin được!

- Hay lắm, tin hay không do ngươi, tại hạ không bắt buộc ngươi tin là sự thật, chẳng qua tại hạ có một lời muốn hỏi.

- Tiểu tử ngươi muốn hỏi gì?

- Cửu bà! Ngươi bỏ Lôi Phong trốn đến đây để làm gì?

Cửu bà Khương đại nương phá lên cười the thé rồi âm trầm đáp :

- Lão nương hiện nay là người của Huyết Hoa động ngươi nghe rõ chưa?

- Ô! Không ngờ ngày nay Cửu bà lại can tâm làm sai dịch cho Huyết Hoa động.

- Tiểu tử chớ nói đại, lão nương được Huyết Hoa Động chủ mời về hợp tác đó thôi.

- Ha! Ha!.. Được mời gia nhập hay là tên sai khiến cũng thế thôi, hai tiếng ấy đều có một nghĩa. Hiện nay ngươi là môn đồ của Huyết Hoa động phải không?

- Đúng đấy tiểu tử ạ!

- Cửu bà, ta có lời khuyên ngươi, nếu bằng lòng rời khỏi nơi đây lo cái tà quy chánh thì Đông Bích này sẽ ban cho ngươi con đường sống, nhược bằng ngươi cưỡng lại thì...

- Thì sao? Tiểu tử ngươi hãy nói mau đi!

- Thì người phải chịu chung số phận như hai tên hộ pháp kia vậy.

- Lão, Bạch y thư sinh người đừng có ý định ngông cuồng, hãy tiếp với lão nương ba chiêu Cửu Dương chưởng xem thử...

Câu nói chưa dứt, Cửu bà Khương đại nương đã vội đẩy ra ba chiêu thức Cửu Dương, chưởng phong mới thoát khỏi bàn tay đã toát ra khí nóng ào ạt đến như tia điện đỏ.

Đông Bích thấy thế cả giận, toan trở tài đánh cho Cửu bà vài chưởng cho bà ta biết mặt. Bỗng nghe cơn gió nhẹ từ sau lưng chàng thổi mạnh tới. Chàng biết ngay có người đột nhập nên vội tràn mình qua bên hữu bảy tám bước vươn mắt nhìn kỹ, thì ra bóng người vừa đột nhập vào không ai xa lạ mà là Khất lão Vương Thạch Công, lão ca của Đông Bích mà giang hồ thường gọi là Vương bất lão.

Wương bất lão vừa hiện thân đã buộc miệng kêu lên :

- Kia! Đông tiểu đệ.

Tiếng nói vừa dứt, Vương bất lão đã buông ngay song chưởng đón tiếp Cửu bà nhanh như sấm sét.

- Lão ca! Hãy lui mau, Cửu Dương chưởng của Cửu bà rất lợi hại, chớ nên tiếp.

- Đông đệ! Chớ xem thường lão ca, hãy để lão ca tiếp thử xem nào.

- Đừng đùa cợt không nên, đây là chuyện sinh tử, lão ca phải thận trọng lắm mới được.

- Đông đệ hãy yên tâm xem lão ca lấy mạng mù già độc nhãn này.

Đông Bích thấy Vương bất lão chẳng chịu nghe lời khuyên giải, cứ nhảy bổ vào luồng chưởng đỏ rực của Cửu bà khiến chàng kinh hãi toát mồ hôi. Chàng muốn cứu trợ nhưng e sợ không kịp. Trong lúc cấp bách, chàng rút nhanh chiếc quạt, lớn tiếng quát :

- Hãy đỡ!

Chiếc quạt được vung ra loang loáng phóng tới một tuyệt chiêu rồi tiếp theo một tiếng nổ long trời, hai luồng chưởng khí chạm vào nhau bốc khói. Hai người đang xáp sát nhau thì một người bị văng bắn vào phía tường đá vỡ sọ chết ngay, còn một người tháo ngược ra sau mấy bước, gượng đứng vững lại, nội lực không bị hao tổn một mảy may.

Đông Bích ngạc nhiên sững sờ, chàng không thể ngờ được lão ca của mình hạ thủ một cao thủ lừng danh như Cửu bà Khương đại nương chỉ với một chưởng mà thôi. Đông Bích đưa tay gạt mồ hôi trên trán bằng giọng khích động nói :

- Chiêu pháp của lão ca tuyệt diệu vô lường. Tiểu đệ hết sức...

Không chờ Đông Bích nói hết câu, bản tính bất lão nổi dậy, Vương bất lão cười ha hả đáp :

- Đại ca cảm ơn sự hỗ trợ của sư đệ, chứ đại ca mà làm gì hạ được Cửu bà phải không chú em của tôi?

Đông Bích bẽn lẽn :

- Tiểu đệ không dám xem thường lão ca nhưng vì tiểu đệ sợ nếu lão ca có mệnh hệ nào, đệ sẽ buồn đến chết được.

Nghe mấy lời chí tình của tiểu đệ mình, Vương bắt lão xúc động nhìn chăm chăm vào Đông Bích rồi nói :

- Hừ! Ai bảo tiểu đệ xem thường kẻ khác, bộ đệ hồi hộp lắm sao?

- Lão ca đừng nên giận tiểu đệ nữa, tiểu đệ biết lỗi rồi, chẳng qua vì quá thương lão ca nên tiểu đệ mới quên rằng lão ca của mình là một cao thủ nổi tiếng trong giới võ lâm.

Đông Bích vừa dứt lời thì Vương bắt lão đã hoảng hốt hét lên :

- Chết rồi, chú bé này...

Đông Bích cũng hốt hoảng :

- Gì thế lão ca?

- Đó... lại còn như vậy nữa! Trời ơi là trời, xuống đây mà coi tiểu đệ tôi này.

- Tiểu đệ! Tiểu đệ làm gì khiến lão ca phiền giận như thế chứ.

Wương bắt lão giận gằn muốn khóc, lão bĩu môi đáp :

- Một tiếng lão ca, hai tiếng lão ca, ai bảo người gọi ta là lão ca chứ?

Đông Bích vỡ lẽ, chàng nhảy dựng lên cười ha hả :

- Tiểu đệ quên... xin đại ca Vương bắt lão thứ tội cho.

Nghe Đông Bích gọi mình là đại ca mà không gọi là lão nữa nên Vương bắt lão có vẻ hài lòng :

- Có thể chứ, chú mày còn gọi ta là lão, thì ta sẽ vắn miệng chú mày ra sau cho mà xem.

Đông Bích giãy nảy đáp :

- Chết! chết! Tiểu đệ xin can đại ca. Lỡ tiểu đệ quên mà gọi như lúc nãy thì tiểu đệ hết có miệng để ăn cơm. Giờ muốn khỏi quên, tiểu đệ hãy vặt hết bộ râu của đại ca thì mới không quên được.

Wương bắt lão biết chú em mình trêu chọc nên ông ta nhảy tới để chụp Đông Bích, nhưng đã đề phòng từ trước nên Đông Bích đã dùng Cửu thức bộ hình vừa nhảy vừa la :

- Vương đại ca, tha cho tiểu đệ đi, ở đây là hang rồng hổ huyết, để lúc khác hãy rượt tiểu đệ.

- Chú mày liếng khỉ lắm, nhưng được rồi, ta tạm tha, chờ đó sẽ có dịp ta cho chú mày điên đầu mới nghe.

Chợt nhớ ra điều gì, Đông Bích vụt hỏi :

- Đại ca đến đây có một mình thôi sao?

- Ủ!

- Sao đại ca biết tiểu đệ ở đây mà tìm đến?

- Ta gặp Chiêu đệ của người nói cho ta biết là đệ đang mạo hiểm vào Huyết Hoa động, nên tìm đến đây. Hình như hẳn có ả một cô gái bị thương đến đâu đó rồi sẽ quay lại đây mà.

Đông Bích gật đầu đáp :

- Cô gái bị thương là Tô Tiểu Bình đó.

- Thế à! vậy mà đại ca không chú ý, vì quá lo cho tiểu đệ nên vội vàng chạy đến đây ngay. Mà cô ấy bị thương làm sao thế?

- Chuyện còn dài lắm, tiểu đệ sẽ kể cho đại ca biết sau, giờ chúng ta phải vào chánh đường để tìm Huyết Hoa động chủ trước đã.

Vương bát lão như còn thắc mắc điều gì vội hỏi :

- Tô Tiểu Bình và Chiêu Hạ có lẽ làm khổ tiểu đệ lắm nhỉ?

Đông Bích tắc lưỡi :

- Đàn bà mà đại ca. Họ ghen tuông xâu xé nhau mình cũng điên lên rồi.

Cả hai cùng phá lên cười, rồi dắt nhau theo con đường địa đạo, qua khỏi vách thạch thất chạy ra ngoài.

Hai người rời khỏi thạch thất độ một dặm đường, địa thế lòng hang càng vào sâu, càng cao vút lên mười trượng.

Lúc ấy con đường hầm cùng lối và chia làm hai ngõ đi, một rẽ qua tả và một rẽ qua hữu.

Hai người vội dừng bước trước ngã ba đường thảo luận, sau cùng họ phân ra làm hai lối đi. Đông Bích đi về phía tả còn Vương bát lão thì rẽ vào con đường bên hữu.

Đông Bích tiến sâu vào trong độ ba trượng, bỗng nghe nhiều tiếng động "âm, âm" nổi lên phía trên đầu, tức thì một tảng đá nặng trên cao đổ sầm xuống bằng tốc độ kinh hồn.

Đông Bích hồn vía rụng rời, chưa biết nên xử sự bằng cách nào thì hai bên tả hữu đã vang lên hai tiếng "tung tung", kế tiếp hai bức vách hai bên đột nhiên di động mạnh, tựa hồ như khép hẹp dần cả lối đi.

Cùng lúc ấy, tiếng âm âm phía sau lưng chàng như đất lở long trời. Một phiến đá khổng lồ từ trên cao rơi xuống, chắn mất lối rút lui.

Soạt!

Đông Bích nhún người phóng tới trước như mũi tên.

âm!

Lại một tiếng vang lên như sấm nổ, phiến đá nặng ba bốn muôn cân đã rớt ngay chỗ chàng đứng lúc này! Thế là thoát nạn.

Đông Bích quay người ra phía sau, tuy chàng thoát khỏi cái chết tan xương, nhưng chàng cũng không khỏi rụng rời mồ hôi toát ra ướt áo, vì thấy vạt áo phía sau chàng bị đè chặt dưới hòn đá nặng nề kia.

Chưa hoàn hồn, hai bức vách đã khép lại thành một phiến, nếu không nhảy thoát, ắt phải tan xương nát thịt.

Chàng lại đưa mắt nhìn về phía trước, con đường địa đạo bí mật đã bị một tảng đá thật to chắn mất lối đi tự bao giờ.

Đông Bích hoảng hồn, vì nhận thấy vùng địa sanh của mình chỉ có lối đi hẹp, chu vi chừng tám trượng vuông, tới lui không có đường, tả hữu là vách địa đạo, dù có cánh cũng khó thoát được.

Cơ quan này lão anh hùng Tô Mạc Dung lại không đề cập đến, làm sao chàng biết được để tránh khỏi cạm bẫy tuyệt lộ này.

Trong lúc mơ hồ do dự, chàng toan quay đầu nhìn về phía lối đi của Vương bát lão, bỗng nghe nhiều tiếng trò chuyện ở phiến đá to :

- Lão tam, tên Bạch y thư sinh giờ này có lẽ đã biến thành đồng thịt vụn rồi.
- Đúng đấy, dù cho tiểu ma có chấp cánh cũng không thoát khỏi cơ quan này.
- Lão tam, chúng ta nên mở cửa cơ quan để cắt đầu tiểu ác ma đem về lãnh thưởng chứ.

- Ủ! Phải đấy!

Tiếng nói vừa dứt, nhiều tiếng "tung tung... âm âm" nổi lên cao, phiến đá to chuyển động mạnh, từ từ lui về vị trí cũ.

Ngoài hai trượng, sau phiến đá nặng nề ba bốn mươi cân rơi lúc nãy hiện ra hai tên môn đồ Huyết Hoa động đang đứng điều khiển cơ quan đang buộc miệng kêu lên.

- Úy! Thân xác hấn đầu kìa!

- Ta đứng đây!

Tiếng nói dứt, Đông Bích di động cực nhanh, lách mình theo thế Thân ảnh Phi Thiên phóng vọt ngang đầu hai tên này, đồng thời đáp nhẹ xuống sau lưng hai tên đó êm như chiếc lá rụng.

Hai tên môn đồ Huyết Hoa động hôn vĩa rụng rời, quay đầu nhìn ra sau kêu lên hốt hoảng :

- Tiểu ác ma, ngươi còn...

Không đợi hai tên này nói dứt câu, sát khí dâng cao, Đông Bích hét to :

- Câm mồm! Hãy lại đây lấy đầu về lãnh thưởng.

Môn đồ của Huyết Hoa động đứng bên, buộc miệng kêu :

- Lão tam, hãy chạy mau.

Tiếng nói chưa dứt, Đông Bích đã vung ra song chưởng, thế mạnh như vũ bão, nhắm vào tên môn đồ của Huyết Hoa động vừa nói công mạnh tới.

- Chết!

Tiếng rống đau thương, môn đồ của Huyết Hoa động đứng bên hữu đã bị luồng chưởng lực quá mạnh kích phải làm tan xương nát thịt, trông rất thê thảm.

- Ma đồ, đó là phần thưởng ta ban cho các người.

Tên môn đồ của Huyết Hoa động còn lại, nghe qua thất kinh, hấn phóng mình chạy về phía trước.

Đông Bích đuổi theo cao giọng gọi :

- Tiểu ma, đến lượt ngươi lãnh thưởng đây.

Vừa nói, chưởng đã công tới ngay. Đạo kinh lực công ào về phía trước.

Tên môn đồ Huyết Hoa động này phản ứng nhanh nhẹn vô cùng. Chưởng chưa đổ xuống, hấn đã nhún mình nhảy vọt đến trước xa hàng trượng, đứng vào vị trí Đông Bích đứng lúc đầu.

Đông Bích chợt thấy cái nút cơ quan đỏ hiện trên vách đang, nhanh như chớp, chàng đưa tay bấm nhẹ. Tức thì nhiều tiếng "tung, tung, âm, âm" nổi lên liên hồi, phiến đá ba bốn nghìn cân rơi âm như lúc trước hai bức vách đá từ từ khép lại.

Vô phúc cho tên môn đồ Huyết Hoa động giữa cơn cấp bách, hấn vô tình nhảy vào tuyệt lộ, bên cạnh tử thi của đồng bọn.

Đông Bích lại bấm vào cái nút đen bên cạnh cái nút đỏ, một tiếng "âm" kế tiếp lại nổi lên, tức thì ba tảng đá cùng rập mạnh xuống.

Thế là hai tên Huyết Hoa động cả sống lẫn chết đều bị đè dẹp lép như con thạch sùng trốn sau khe cửa lớn.

Đông Bích miệng nhủ thầm :

- Ác lai, ác báo, bụng làm dạ chịu, chớ trách ta xuống tay ác độc.

Chàng vừa nói xong, bỗng nghe một trận kinh phong bay tới mang theo một luồng kinh lực kim đao phóng mạnh đến sau lưng chàng mạnh như núi.

Đông Bích nghe hơi gió, vội xoay mình ra sau, thì thấy một tên hộ pháp nữa mặt vàng như nghệ đang vung chiếc búa nặng có mấy trăm cân búa tới còn cách chàng ba thước, thế búa rợn người, lại nhanh như chớp, như muốn xẻ chàng ra làm hai mảnh.

Tên hộ pháp tiến tới rất hùng hổ, chàng vừa thoáng thấy hấn đã đến nơi ngay. Đông Bích muốn chống lại e không còn kịp nữa. Giữa lúc nguy cấp, chàng vội thu mình rùn xuống thấp, chàng liền thi triển ngay phép Thần ảnh Phi Thiên, bật tung người ra sau né tránh luồng kinh phong.

Tên hộ pháp mặt vàng không chịu buông tha, hấn tung mình vọt tới vung búa theo một chiều như bóng với hình tấn công tiếp. Đông Bích chẳng làm sao hơn vội tung mình ra sau tránh lần thứ hai, chàng lợi dụng cái búng mình vận dụng công lực ngay.

Chỉ khoảng thời gian chớp mắt, chàng đã tranh thủ phản kích một chưởng, tên hộ pháp mặt vàng vô ý, cứ vung quỉ phủ tiến tới lông lốc.

Chưởng phong của Đông Bích mạnh như bài sơn đảo hải, tên hộ pháp mặt vàng "hự" lên một tiếng kinh hãi, nhún mình thối lui ra sau.

Hấn thối lui đến mười thước, đến gần kề bên cái chốt bí mật điều khiển cơ quan, tay tả chìa ra hai ngón bấm vào cái chốt đỏ cơ quang đó.

Hấn hét to :

- Hãy đỡ!

Đông Bích nhìn thấy cả kinh, buộc miệng hét to một tiếng, đồng thời vung mạnh quạt về phía trước, một loạt liễu điệp phi đao phóng ra như gió khiến tên bộ pháp mặt vàng không tài nào tránh kịp, cánh tay hắn cảm thấy tiểu buốt, máu đổ lai láng, không còn bấm điều khiển cơ quan được nữa vì liễu điệp đao đã xén gần đứt lìa cánh tay trái, hắn nhăn mặt đau đớn, mồ hôi toát ra như tắm.

Đông Bích bước tới thâu liễu điệp đao lại, nét mặt đầy sát khí hét :

- Hoàng Diện nhân La Kỳ, trước đây ta đã tặng cho ngươi một chiêu nát xương vai, sao ngươi chóng bình phục thế.

- Hừ! Tiểu ma đầu, Huyết Hoa động chủ có nhiều thân y thì thương tích ấy có nghĩa lý gì.

- Nhưng lần này chắc chắn lão tặc Huyết Hoa động chủ đừng hòng khoác lác nữa, cho dù Hoa Đà tái thế cũng khó mà cứu mạng ngươi.

- Hãy cầm ngay.

Dứt lời, Hoàng Diện nhân La Kỳ nghiêng răng nén cơn đau, vũ lộng chiếc búa nặng tấn công Đông Bích.

Đông Bích đã chuẩn bị sẵn, nên phản kích lại ba chiêu thức của Thiếu Lâm tự mà trước đây chàng đã học được ở cung điện của vợ chồng Lạc Hồn phu nhân.

Bùng! Vút!

Tiếng nổ vang lên, chiếc búa nặng mấy trăm cân trên tay Hoàng Diện nhân bị chưởng phong làm bật khỏi tay văng ra xa. Hoàng Diện nhân đau buốt tận tâm can, mắt như đổ hào quang, thân hình đảo lộn một lúc mới đứng vững được.

Đông Bích thừa thắng, vội chuyển mình đưa ra chiêu thức khác, thì Hoàng Diện nhân tay chân rụng rời, quỷ phủ đã rơi ra xa, lão vội vung chưởng che chở các huyết đạo và gào lên :

- Tiểu tặc, món nợ này lão phu xin ghi nhớ mãi. Hẹn mi ngày khác sẽ gặp.

Đông Bích cười gằn :

- Hoàng Diện nhân, ngươi muốn chạy ư? Vậy ngươi hãy rán ghi thêm món nợ chết này nữa.

Vừa nói, cây quạt chàng vung ra một đạo quang phóng tới Hoàng Diện nhân.

Một tiếng rú ghê hồn, cây quạt đã làm rụng một cánh tay và rọc từ ngực xuống đến bụng của Hoàng Diện nhân La Kỳ.

Thế là rồi đời một tên ác đạo. Hắn ngã nhoài trên vũng máu chết ngay tức khắc.

oOo